

DICTAT ANY BERTRANA

Era una capsa d'home, de pintor de debò, grossa, molt grossa, de color de **noguera**, amb **son pany** molt bufonet, amb la clau lligada amb un cordill a la nansa del **llautó**, que brillava com l'or.

A dintre, els tubs, posats en rengle, dormien inflats, **amb la panxa plena**, llançant reflexos de **plata brunyida**, embolicats del capdamunt amb uns papers de color en els quals hi havia imprès el nom de cada un.

Després, un manat de pinzells i l'**espàtula** amb el mànec de fusta fina, els pots de llauna, les **olieres**, la **barreta de carbó** i el **portaestudis** plegadet dintre la tapa i sostingut per un disquet.

No hi faltava res, el pobre xicot, sentia una alegria immensa i ho **palpava** tot amb cert respecte, i preguntava al seu pare, amb la curiositat impertinent de les criatures, per a què servien tots aquells estris.